

Hồi 10

Ngọc Nữ Bày Tỏ Thâm Tình

Chỉ thấy trên trần nhà gần đó xuất hiện một cái lỗ thủng to lớn, một lão phụ tuổi trạc lục tuần từ trên nhảy xuống.

Đinh Tiểu Nam nhận ra ngay đó chính là một trong số tùy tùng của Hồng Thái phu nhân, không khỏi kinh hãi tim đập thành thịch.

Từ Thủ Nhất quát lớn:

- Yêu phụ, mụ từ đâu đến?

Lão phụ nọ thần nhiên cười:

- Lão thân từ Âm ti đến lôi đầu ngươi xuống mười tám tầng địa ngục, dương thọ của ngươi đã tận rồi.

Từ Thủ Nhất điên tiết:

- Mụ có tài cán gì mà dám khoác lác trước mặt bốn trại chủ...

Đoạn quét mắt nhìn quanh quát lớn:

- Các ngươi chết hết cả rồi ư? Bao nhiêu chặng cửa mà lại để cho mụ yêu phụ này vào đến đây.

Trong địa lao tuy có rất nhiều thuộc hạ của Từ Gia Trại, nhưng chúng cũng như Từ Thủ Nhất, không hề biết lão phụ này đã vào đây bằng cách nào.

Điều càng khiến mọi người khó hiểu đó là lão phụ này đã phá vỡ nóc địa lao, có nghĩa là phải phá thủng một lỗ to, vậy thì tại sao chẳng một ai hay biết cả?

Kể cả Từ Thủ Nhất, vì sao không hề nghe thấy tiếng động nào cả?

Từ Thủ Nhất tuy bề ngoài tỏ ra ương ngạnh, song trong lòng vô cùng khiếp hãi, không chờ thuộc hạ trả lời đã ngấm ngấm vận Tam Âm thần công, bất thần phóng ra một chưởng tấn công lão phụ nọ.

Lão phụ nọ ung dung cười:

- Lão tặc, phen này thì ngươi đã gặp phải khắc tinh rồi. Tam Âm thần công hắc không làm gì được người có Huyền âm chi thể chứ?

Từ Thủ Nhất sửng sốt:

- Mụ đã luyện Huyền Âm thần công?

Lão phụ nọ bật cười:

- Nếu không thì lão thân đâu được phụng phái đến đây!

Đoạn với giọng sắc lạnh nói tiếp:

- Giờ thì ngươi phải nạp mạng đây!

Rung tay điểm ra một chỉ, chỉ thấy nơi kẽ ngón tay của lão phụ bắn ra một luồng khói đen nhắm vào mặt Từ Thủ Nhất.

Từ Thủ Nhất cả kinh thất sắc, vội lách người tránh né.

Song luồng khói đen do lão phụ nọ bắn ra ngay khi Từ Thủ Nhất lách người tránh né bỗng nổ tung, phủ trùm lấy lão ta.

Từ Thủ Nhất không ngờ như vậy, lại thêm diễn biến quá nhanh, lập tức bị vấy đầy loạt đầy người.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm khốc, Từ Thủ Nhất toàn thân co rúm ngã lăn ra đất, giãy giụa vài cái rồi nằm im bất động.

Trong chốc lát thân người Từ Thủ Nhất đã biến mất, chỉ còn lại một bãi nước đen thúi, cùng với đồng quần áo.

Đình Tiểu Nam sửng sốt thất sắc vội ngoảnh đi nơi khác.

Biến cố này quá ư đột ngột và khủng khiếp khiến hết thấy bọn thuộc hạ Từ Gia Trại đều kinh hoàng biến sắc, người nào người nấy trợn mắt há mồm đứng thừ ra như phỗng đá.

Lão phụ nọ quay sang Đình Tiểu Nam cười nói:

- Thì ra công tử đã bị điểm huyết.

Đoạn đi tới vung chỉ giải huyết cho Đình Tiểu Nam.

Đình Tiểu Nam được giải huyết, vừa vận công lực thì bốn chiếc vòng sắt tức khắc biến thành bột phấn lả tả rơi xuống đất, đoạn chàng bước ra khỏi lồng sắt.

Việc đầu tiên của chàng là nắm lấy tay gã đại hán cầm lọ thuốc.

Gã đại hán ấy đang đứng ngây ngẩn, khi bị Đinh Tiểu Nam nắm giữ mới chợt bừng tỉnh, bất giác co chân quỳ xuống nói:

- Xin hiệp khách tha mạng!

Đinh Tiểu Nam lạnh lùng nói:

- Hãy mau thả vị cô nương kia xuống và làm cho họ tỉnh lại.

Đại hán nọ như phụng lệnh vua, lập tức động thủ thả Liễu Tâm Mỹ xuống, sau đó đổ thuốc trong lọ vào mũi nàng và Liễu Bà Tử. Chỉ chốc lát hai người đã hồi tỉnh.

Đinh Tiểu Nam không có thời giờ giải thích với hai người diễn biến đã qua, chỉ quay sang lão phụ nọ vòng tay nói:

- Đa tạ tiền bối đã đến cứu giúp!

Lão phụ nọ mỉm cười:

- Không phải công tử đã cầu cứu với lão phu nhân sao?

Đinh Tiểu Nam nghe nói, bất giác ngẩn người ra.

Lão phụ nhoẻn cười:

- Công tử lúc lâm lành, lão phu nhân chẳng đã trao cho công tử một con Hoàng anh truyền tin hay sao?

Đinh Tiểu Nam chưng hửng:

- Chẳng lẽ con chim ấy đã truyền tin ư?

Đồng thời thò tay vào lòng soát lại, chiếc lồng vàng vẫn còn song con chim Hoàng anh đã biến mất, thì ra sau khi Đinh Tiểu Nam hôn mê bất tỉnh, nó đã tự mở cửa lồng bay đi.

Lão phụ nọ ngạc nhiên:

- Vậy là công tử không hề bảo nó truyền tin?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Không sai, tại hạ cơ hồ quên mất điều này, ngay cả nó bay mất lúc nào tại hạ cũng chẳng hay biết.

Lão phụ nọ cười:

- Cũng chẳng có gì lạ, con chim Hoàng anh đó đã được lão phu nhân nghiêm khắc huấn luyện, có lẽ sau khi công tử bị ám toán nó mới phá cửa lồng bay đi.

Đinh Tiểu Nam gật gù:

- Cũng rất có thể, sao tiền bối lại đến nhanh quá vậy?

Lão phụ nọ cười đắc ý:

- Giải nguy cứu nạn nếu không nhanh thì kể như vô ích. Núi Lữ Lương mặc dù cách đây hằng mấy ngàn dặm, nhưng con Hoàng anh ấy chỉ chốc lát là đến ngay.

Đinh Tiểu Nam còn thắc mắc:

- Nhưng còn tiền bối thì đến đây bằng cách nào?

- Công tử hỏi cặn kẽ quá, thật chẳng giấu giếm, lão thân đã cưỡi con chim ưng trực đầu của lão phu nhân đến đây, con chim ưng này còn bay nhanh hơn cả con Hoàng anh, lẽ dĩ nhiên là đến kịp lúc rồi.

Đinh Tiểu Nam bất giác rợn người, xem chừng Hồng Thái phu nhân đã khống chế chàng rất là chặt chẽ, muốn chống lại e rằng chỉ mỗi con đường chết mà thôi.

Lão phụ nọ cười nói:

- Nguyên hung đã trừ, công tử có thể tùy ý xử lý việc ở đây.

Đinh Tiểu Nam bỗng lấy làm lạ:

- Tiền bối đã dùng công lực gì mà lại khiến cho một người đang sống sờ sờ biến thành một bãi nước đen thế này?

Lão phụ nọ thông thả giải thích:

- Từ Thủ Nhất đã luyện Tam Âm thần công, trong âm công có thể phân làm ba bậc, tuy vô cùng lợi hại song rất sợ gặp phải người có âm công nhất nhị đẳng. Cái mà lão thân sử dụng chính là Huyền Âm thần công, thuộc vào hàng nhất đẳng trong âm công, tất nhiên có thể khiến y biến thành một bãi nước máu.

Đinh Tiểu Nam rùng mình:

- Vậy là Huyền Âm thần công có lẽ còn lợi hại hơn Kim Sa Tuyệt Mệnh chương của tại hạ.

Lão phụ nọ lắc đầu:

- Kém xa, Huyền âm thần công của lão thân làm sao sánh được với Kim Sa Tuyệt Mệnh chương của công tử.

Đinh Tiểu Nam thăm dò:

- Nhưng vì sao tại hạ lại bị Tam Âm thần công của Từ Thủ Nhất đả thương?

Lão phụ nọ bật cười khúc khích:

- Đó là vì công tử đã sơ suất, nếu như trước đó mà công tử vận Kim Sa thần công phòng thân, phong bế hết huyết đạo khắp người thì kể chi là Tam Âm thần công, dù là Huyền Âm thần công cũng chẳng làm gì được công tử.

Đinh Tiểu Nam thấy lòng nhẹ nhõm hơn, bèn cười nói:

- Lão phu nhân có dặn bảo tại hạ điều gì chẳng?

Lão phụ lắc đầu:

- Lão phu nhân chỉ dặn lão thân đi cứu công tử, lão nhân gia từng bảo công tử thông minh lanh lợi đủ sức đối phó mọi sự, chỉ cần thì hành xong phận sự do lão phu nhân dặn bảo hẳn sẽ trở về cung ngay.

Đinh Tiểu Nam gật đầu:

- Tại hạ có đến nơi chỉ định của lão phu nhân, nhưng người ấy đã rời khỏi nên phải trở nài thêm vài hôm nữa.

Lão phụ nọ gật đầu:

- Điều ấy lão phu nhân cũng đã dự liệu trước rồi, người bảo công tử cần phải kiên nhẫn chờ đợi sớm muộn gì người ấy cũng quay trở về thôi.

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp:

- Hai người bị bắt giữ cùng với công tử là ai vậy?

- Chỉ tình cờ gặp nhau thôi!

Lão phụ nọ ném cho chàng cái nhìn sâu lắng:

- Lão phu nhân có dặn, bảo công tử mọi sự phải thận trọng, không được tiết lộ bất kỳ bí mật nào của bốn cung.

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Nhờ báo lại với lão phu nhân. Đinh Tiểu Nam nhất định sẽ không nhục mệnh!

Lão phụ nọ mỉm cười:

- Vậy thì lão thân cáo biệt!

Vừa nói, lấy từ trong ống tay áo ra một vật, thì đó là con chim Hoàng anh đã phá lồng bay đi, trao lại cho Đinh Tiểu Nam và nói:

- Xin công tử giữ lấy!

Đinh Tiểu Nam nhận lại, bỏ vào trong lồng như trước.

Lão phụ nọ vẫy tay cười nói:

- Công tử hãy bảo trọng!

Thân hình nhấp nhô, vọt qua lỗ thủng nọ mất dạng. Lát sau, chỉ nghe một tiếng ung kêu lãnh lút, rồi thì tiếng vỗ cánh vang dội, hẳn bảo lão phụ nọ đã cười ung bay đi.

Đinh Tiểu Nam định thần lại, quay sang Liễu Bà Tử nói:

- Tiền bối và tiểu thư không sao chứ?

Liễu Tâm Mỹ ra chiều hớn hờ:

- Đinh công tử thì ra là một thiếu niên kỳ hiệp!

Đinh Tiểu Nam bẽ bàng, vội đánh trống lảng:

- Việc ở đây chưa xong, chúng ta hãy...

Liễu Tâm Mỹ cười ngắt lời:

- Từ Thủ Nhất đã chết, nơi đây đã trở thành rấn không đầu. Tùy ý công tử giải quyết bảo chúng thì hành là xong. Theo ý công tử thì xử lý thế nào?

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Theo ý tiểu thư thì sao?

Liễu Tâm Mỹ hớn hờ:

- Tôi có một ý, không biết công tử tán thành chăng?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Tiểu thư cứ nói, miễn là hợp tình hợp lý tại hạ lẽ nào lại chẳng nghe theo.

Liễu Tâm Mỹ nhìn Liễu Bà Tử cười nói:

- Nãi nương tôi biết nhiều hiểu rộng, xử sự rất công bằng, theo tôi thì nên giao việc này cho bà ấy giải quyết chúng ta hãy ra ngoài chờ đợi, công tử thấy sao?

Đinh Tiểu Nam đang đau đầu về việc này nghe vậy vội quay sang Liễu Bà Tử nói:

- Vậy thì xin làm phiên tiền bối!

Liều Bà Tử trở Liều Tâm Mỹ mắng đùa:

- Nha đầu này lếu láo quá...

Song lại nheo mắt ra chiều bí ẩn nói:

- Thôi đi đi, để mụ già này chịu trách nhiệm ở đây cho.

Liều Tâm Mỹ đỏ mặt, nhưng lập tức hờn hờ nói:

- Đỉnh công tử, ta đi thôi!

Đoạn tung người vọt qua lỗ thủng. Đỉnh Tiểu Nam cũng nổi gót theo sau, chỉ thấy đang ở trong một đại trại, bốn bề dinh lũy cao ngất, vô cùng nguy nga hùng tráng.

Đỉnh Tiểu Nam cười nói:

- Thảo nào Thích Đại Thành đã bảo Từ Gia Trại hùng bà Thái Sơn, trong phạm vi ba bốn dặm đều thuộc thế lực của chúng, giờ trông khí phái thế này quả là không sai.

Liều Tâm Mỹ nhõn cười:

- Mặc kệ họ, ta đi thôi!

Liền tức tung người phi thân vọt đi, Đỉnh Tiểu Nam cũng vội vàng đuổi theo.

Liều Tâm Mỹ chạy một mạch hơn mười dặm đường, mới dừng lại bên một con suối nhỏ.

Đỉnh Tiểu Nam đuổi theo đến, chau mày nói:

- Tiểu thư, chúng ta đi xa quá, e nãi nương của tiểu thư chẳng dễ gì tìm được.

Liều Tâm Mỹ thản nhiên cười:

- Không sao đâu, bà ấy giải quyết xong việc của Từ Gia Trại sẽ có cách liên lạc với chúng ta. Chúng ta hãy thư thả mà chuyện trò một lát!

Đỉnh Tiểu Nam bắn khoắn ngồi xuống nói:

- Tiểu thư có điều gì cần nói vậy?

Liều Tâm Mỹ cười bẽn lễn:

- Trước khi nói, tôi muốn thỉnh cầu công tử một điều.

- Tiểu thư có gì xin cứ nói, tại hạ đâu dám nhận hai tiếng “thỉnh cầu”!

Liều Tâm Mỹ cười:

- Hai tiếng tiểu thư nghe trái tai quá đổi cách xưng hô khác có được không?

- Vậy thì gọi là cô nương nhé?

Liễu Tâm Mỹ chau môi:

- Tiểu thư với cô nương thì có gì là khác biệt.

Đoạn dẫn dỗi ngoảnh mặt đi nơi khác. Đinh Tiểu Nam vẻ khó xử:

- Vậy... tại hạ nên gọi là gì?

Liễu Tâm Mỹ cúi đầu thật thấp:

- Thì gọi... bằng tên.

Đinh Tiểu Nam giật mình:

- Vậy... vậy...

Liễu Tâm Mỹ bỗng ngẩng đầu lên:

- Giang hồ nhi nữ có chi mà mắc cỡ bằng lòng thì gọi, không bằng lòng thì thôi. Thật ra tôi cũng chẳng thẹn đâu.

Đinh Tiểu Nam đành run giọng nói:

- Tâm... Mỹ...

Liễu Tâm Mỹ bật cười khúc khích:

- Nam ca.

Đồng thời xê người tới gần. Một mùi hương đặc hữu của thiếu nữ khiến Đinh Tiểu Nam ngây ngất. Chàng vội định thần ngưng nói:

- Việc của Từ Gia Trại có lẽ sắp giải quyết xong rồi, chúng ta...

Liễu Tâm Mỹ ngắt lời:

- Hãy yên tâm, ít ra cũng phải một giờ nữa!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên:

- Sao Tâm Mỹ biết?

Liễu Tâm Mỹ đỏ mặt, đành thẳng thắn nói:

- Nãi nương có cảm tình với chàng lắm, bà ấy có ý định dành cơ hội cho đôi ta ở bên nhau, nên... một giờ nữa mới liên lạc đã là nhanh lắm rồi.

Đình Tiểu Nam đỏ mặt lạng thính, lòng vô cùng bồn khoăn.

Chàng đã mười bảy tuổi đời, cũng hiểu được ít nhiều về việc giữa trai gái, Liễu Tâm Mỹ hồn nhiên cởi mở, nhan sắc mỹ miều, tất nhiên là một người tình hết sức lý tưởng, thế nhưng hoàn cảnh của chàng không cho phép làm như vậy.

Huyết thù nhà chưa báo, việc của Hồng Thái cung chưa xong, mình đâu có thể nói chuyện yêu đương vào lúc này, chỉ thêm phiền mà thôi.

Liễu Tâm Mỹ thấy chàng cứ ngần người ra bèn hỏi:

- Nam ca làm sao vậy?

Đình Tiểu Nam cười gượng:

- Chẳng sao cả...

Liễu Tâm Mỹ cười:

- Vậy tiểu muội xin hỏi điều này, người khi nãy cứu chúng ta là ai vậy?

Đình Tiểu Nam ngẫm nghĩ giây lát:

- Bà ấy là nữ bộc hầu cận của một vị tiền bối võ lâm!

Liễu Tâm Mỹ kinh ngạc:

- Nữ bộc? Một vị nữ bộc mà đã có thần công như vậy, vị tiền bối võ lâm đó hẳn là một người rất cao siêu.

Đình Tiểu Nam thở dài:

- Không sai!

Liễu Tâm Mỹ thắc mắc:

- Tại sao Nam ca lại thở dài? Vị tiền bối võ lâm đó chẳng phải là sư phụ của Nam ca sao?

Đình Tiểu Nam lắc đầu:

- Không phải, có điều là...

Đình Tiểu Nam im bặt bởi không biết phải nói làm sao. Liễu Tâm Mỹ chau mày:

- Dường như Nam ca có điều chi khó nói phải không?

Đình Tiểu Nam lại thở dài:

- Không sai, tôi có điều khổ tâm riêng...

Đoạn nhìn Liễu Tâm Mỹ khích động tiếp:

- Tâm Mỹ, tôi không thể nào nói rõ hơn được nữa, Tâm Mỹ có thể lượng thứ cho tôi chăng?

Liễu Tâm Mỹ đắm đắm nhìn chàng:

- Tiểu muội không hỏi nữa đâu!

Đoạn nhoẽn cười nói tiếp:

- Nam ca cũng đâu có hỏi thân thế của tiểu muội, bây giờ tiểu muội cũng không hỏi Nam ca nữa, giữa chúng ta đều giữ chút bí mật lẫn nhau thì cũng hay...

Đinh Tiểu Nam lơ đãng gật đầu:

- Không sai!

Liễu Tâm Mỹ đảo tròn mắt mấy lượt, đoạn cười nói:

- Nhưng chúng ta nói gì với nhau đây?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm:

- Thật sự mà nói, hiện giờ chúng ta chẳng có gì để nói với nhau cả, bởi vì hãy còn một số công việc khó khăn đang chờ đợi chúng ta.

Liễu Tâm Mỹ bỗng thắc mắc hỏi:

- Phải rồi, việc khác tiểu muội có thể không hỏi Nam ca, nhưng việc này thì phải hỏi mới được, sau khi rời khỏi đây Nam ca định đi đâu?

Đinh Tiểu Nam buông giọng nã nê:

- Vẫn ở trong Thái Sơn này đây!

Liễu Tâm Mỹ lấy làm lạ:

- Nhớ đường như Nam ca bảo phải đi tìm tổng đà lục lâm nào đó, giờ lại đổi ý rồi ư?

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng:

- Tôi phải giết một người ở Thái Sơn này trước.

Liễu Tâm Mỹ trở mắt:

- Kẻ thù ư?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu:

- Không phải!

Liều Tâm Mỹ chung hứng:

- Vậy nhất định là một người xấu xa.

- Cũng không phải!

Liều Tâm Mỹ vô cùng ngạc nhiên:

- Vậy tại sao Nam ca lại giết người đó?

Đinh Tiểu Nam cười chua chát:

- Chẳng giấu gì Tâm Mỹ, tôi với người đó chẳng hề quen biết nhau, chẳng qua vì vâng mệnh vị tiền bối võ lâm nọ đi giết mà thôi.

Liều Tâm Mỹ thắc mắc tiếp:

- Vậy giết xong người đó rồi thì sao?

Đinh Tiểu Nam buồn bã:

- Quay lại chỗ ở của vị tiền bối võ lâm đó! Thành thật mà nói, đối với mọi sự trong tương lai tôi đều chẳng thể tự ý quyết định được bởi tôi đã mất hết tự do rồi.

Liều Tâm Mỹ bỗng kích động nắm lấy hai tay chàng:

- Nam ca cam đành như vậy ư?

Đinh Tiểu Nam hạ giọng thấp:

- Không cam đành thì biết phải làm sao?

Liều Tâm Mỹ rần giọng:

- Phải phản kháng... Chả lẽ Nam ca không dám ư?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Chẳng phải là không dám, một là phản kháng chẳng nào chuốc lấy cái chết, hai là vị tiền bối ấy có ơn đức lớn với tôi, khiến tôi không đành lòng phản kháng.

Liều Tâm Mỹ bực tức:

- Sự báo ơn là khác, tự do lại là khác đâu thể nhập chung lại được.

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng:

- Thù trả rồi hãy tính, có lẽ...

Liễu Tâm Mỹ nôn nóng:

- Có lẽ sao?

- Có lẽ khi tôi giết người đó xong bà ấy sẽ trả lại quyền tự do cho tôi cũng chưa biết chừng.

Liễu Tâm Mỹ lắc đầu:

- Theo tiểu muội thấy khó lắm, bởi bất kỳ ai cũng có lòng ích kỷ, ngoại trừ phản kháng, e rằng rất khó thoát ra khỏi được sự ràng buộc ấy.

Đinh Tiểu Nam vừa định nói tiếp, bỗng thấy lửa rực ngút trời!

- o O o -